

Känslan av en personlig Gud

Stephen Tsang från Hong Kong konverterade till katolicismen när han som student bodde på Netherhall House i London.

2007-10-02

Många konversionsberättelser, speciellt i skönlitteratur, föregås av krossade drömmar, ensamhet; till och med psykiska sammanbrott.

De som till sist finner Gud efter en sådan emotionell berg- och dalbana, söker ofta vidare efter andra svar

när livet blir svårt igen. Min historia var enkel. Min livsberättelse banade försiktigt väg för kallelsen att söka helighet i vardagslivet.

Jag hade en lugn och skyddad barndom, och hade ingen uppfattning om Gud eller religion. Trots att jag gick några år i en katolsk skola i Hong Kong satte jag aldrig foten i skolans kapell. Tre år i en anglikansk internatskola gjorde inte heller något intryck. Jag fick intrycket av att få människor i min närhet var troende.

Jag valde att studera på ett engelskt universitet, i London. Det var ett beslut fattat i sista minuten. Jag besökte Netherhall House under mitt första studieår på arkitektlinjen, men tänkte inte bo där, eftersom jag såg fram emot att ha ett eget ställe. Mina föräldrar föreslog att de skulle köpa en liten lägenhet. Min advokat fick dock problem med avtalet för

fastigheten och köpet hade inte gått igenom då terminen började.

Jag behövde ett boende omgående och Netherhall House var det självklara valet. Jag trodde att det skulle bli en mycket kort vistelse. I huset bodde studenter med olika religionsbakgrund, och snart träffade jag flera katoliker. Jag var fascinerad av deras självklara, naturliga tro.

Jag drogs också till husets kapell; rent arkitektoniskt är det det största och bästa rummet. Det tog inte lång tid förrän jag tillbringade små stunder där. Jag gladdes över att ingen ifrågasatte min närvaro i kapellet. En av de boende introducerade mig i inre bön. Under bönen kände jag genast en kontakt med Gud, en *personlig* Gud. Detta utmärkande drag i bönen håller fortfarande taget om mig, 27 år efter första gången det hände.

Det tog inte lång tid förrän jag deltog i morgonbönen. Ofta använde jag mig av St Josemarías lilla bok *Vägen*; och skillnaderna mellan min och författarens kulturer var aldrig något hinder. Att gå i mässan varje dag blev nästa naturliga steg och längtan efter att närma mig och bli lik denna personliga Gud och Frälsare växte.

Jag var glad över att ingen försökte pressa mig att bli troende under denna tid. Kanske väntade de sig att det skulle ta lång tid för mig.

Jag tillbringade julhelgen i staden Leeds, där både bön och dagligt mässfirande ingick, trots ett snöoväder. Min syster hyrde en bil och skjutsade mig några gånger. Hon studerade i en katolsk missionskola, men hade helt andra erfarenheter än jag. Jag förstod att jag hade fått en gåva – trons gåva.

När jag återvände till Netherhall berättade jag att jag var redo att

döpas. Till min förvåning uppmanades jag att vänta. En del kritiker har antytt att medlemmar av *Opus Dei* bara är intresserade av elitmänniskor och att de använder press och övertalning för att nå sina mål. Det är inte min erfarenhet.

En av de saker som gör den katolska tron så attraktiv är vördnaden för Jungfru Maria. Mina tidigare studier av renässanskonst blev plötsligt begripliga som uttryck för en levande tro. Av alla Netherhall trosutövningar tyckte jag bäst om att besöka Vår Frus fattiga. Även i välbärgade Hampstead finns många sjuka och ensamma. Känslan av att tillhöra en familj hjälpte mig också att förstå den katolska tron.

Jag döptes och togs upp i den katolska kyrkan andra februari. De boende i Netherhall firade mig stort efteråt. Mina föräldrar var skeptiska i början, men när de inte såg några

ogynnsamma effekter utvecklas, försvarade de mitt val inför mindre förstående släktingar.

Så småningom fick min advokat jobbet klart och kontraktet på min lägenhet skrevs. Innan jag lämnade Netherhall House kände jag en tydlig kallelse från Herren. Jag fick ägna mitt liv åt att tjäna Honom utan att ge upp det yrke jag valt. Detta hände ungefär en månad efter mitt dop, en kväll under rosenkransbönen.

På den tiden var jag kanske inte så insatt i den katolska läran, men jag var säker på min kallelse och jag har aldrig ångrat mitt beslut. Jag höll ihop med en tjej från skolan – vi brukade måla tavlor tillsammans, men vi hade inga förpliktelser gentemot varandra. För mig var det självklart att min kallelse innebar att ge mig helt åt Gud, med allt jag då var och skulle bli. Mina icke-kristna föräldrar förstod detta, trots att jag

enligt den kinesiska kultur de kommer ifrån borde ha handlat annorlunda.

Läran om att söka helighet i vardagslivet är vanlig nu för tiden och en del av kyrkans dagliga undervisning. Det finns så många sätt att praktisera detta i vardagen att varje dag blir ett äventyr. Att arbeta som arkitekt ger många tillfällen att förverkliga detta; att avsluta allt in i minsta detalj, att se till klienternas individuella behov, att skapa design som främjar familjeliv, och så vidare.

Jag glömmer aldrig St Josemarías ord: ”När Vår Herre ser att altaret och det som hör det till är väl omhändertaget, så ser han på dem som gjort detta med en speciell kärlek och har överseende med deras defekter.” Det mänskliga och det gudomliga vävs samman, i det vanliga, vardagliga livet. De som

struntar i de vardagliga och enkla materiella detaljerna kanske inte kan finna Gud någon annanstans heller.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/kanslan-av-en-personlig-gud/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/kanslan-av-en-personlig-gud/)
(2025-08-15)